

Informe del rector al Claustre

17 de desembre de 2015

Benvolguts membres de la Mesa del Claustre, benvolguts claustrals de la UAB,

Ens tornem a trobar avui, en aquesta sessió del Claustre, per complir el que estableixen els nostres estatuts i refermar, així, el nostre compromís de retre comptes davant el Claustre de les accions de govern desenvolupades durant l'any en curs, estipulades dins del Pla director, que serveix com a guia de la feina desplegada tant per l'Equip de Govern com per l'Administració de la Universitat. Us hem entregat un informe detallat i exhaustiu que us permet copsar l'estat de tots i cadascun dels objectius del Pla director en les coordenades següents: programa específic d'actuació i estat d'execució. No entraré en detalls, perquè teniu tota la informació al vostre abast en l'informe distribuït juntament amb una perspectiva estadística de la Universitat en els darrers anys, però sí que comentaré alguns dels aspectes més rellevants.

Començaré, doncs, per descriure les iniciatives i els plantejaments que hem fet servir per defensar els actius acadèmics de la nostra universitat davant el que no es pot catalogar d'altra manera que d'«embestides» d'alguns agents externs.

Un aspecte primordial és la imprescindible defensa de l'autonomia universitària, eina clau i peça necessària per al bon govern de la Universitat. L'autonomia, en el marc legal del nostre país, és molt limitada. Ho sabem perquè patim directament els restrictius condicionants de cada dia, i ho sabem també perquè, com a científics que som, només ens cal mirar i analitzar l'evidència dels sistemes universitaris del nostre entorn. Hi ha quatre coordenades que defineixen l'autonomia universitària, tal com correctament recull un informe de l'European Universities Association (EUA), i que molt resumidament són aquestes: *autonomia organitzativa* (les regles de govern universitari), *autonomia financera* (capacitat de prioritzar les entrades i les sortides de recursos econòmics), *autonomia de gestió en els recursos humans* (capacitat de decidir les polítiques de captació, retenció i promoció del talent) i *autonomia acadèmica* (capacitat de programar, capacitat de fixar els mecanismes de qualitat acadèmica, capacitat d'atendre les demandes de la societat, capacitat de seleccionar els estudiants).

En la classificació de 28 països europeus elaborada per l'EUA, les universitats espanyoles apareixen en el lloc 24, per la cua, acompanyades de les universitats de Turquia, Xipre, França i Grècia, que ocupen les darreres posicions. Amb base 100 (màxima autonomia universitària), el primer lloc l'ocupen les universitats del Regne Unit, i les universitats espanyoles amb prou feines superen el nivell de 50 (53,5 per ser exactes). Queda molt camí per recórrer i queden molts espais per millorar el posicionament de les nostres universitats pel que fa a les seves capacitats per actuar amb llibertat i amb responsabilitat.

Pel que fa a l'*autonomia organitzativa*, el marc legal és enfarfecador, recarregat, alambinat, tot el contrari de l'agilitat necessària de què hauria de gaudir una institució com la universitària per poder fer front amb prestesa als reptes que contínuament apareixen en el dinàmic món de la ciència i el coneixement. I per acabar-ho d'adobar, les universitats catalanes estan subjectes a dos marcs reguladors, l'estatal i el de la Generalitat, que sovint no cooperen sinó que competeixen a veure qui imposa més llores i més peatges sobre l'autonomia universitària. Amb una contradicció de base: qui té més capacitat de legislar (el Govern de Madrid) és qui menys paga, i qui més paga (la Generalitat) és qui té menys capacitat de legislar, un tipus de bipolaritat política que produeix una asincronia perniciosa per al bon funcionament de les universitats. D'un organigrama complex i invertit com aquest, poc de bo en pot sorgir!

Però quan ens trobem amb aquestes dificultats, hem de saber respondre amb creativitat, perseverança i, quan és possible, amb paciència astuta. Davant de l'intent de forçar les universitats catalanes, per la via de la llei de pressupostos de la Generalitat, a canviar els plans d'estudis per incloure el requisit d'un nivell B2 de coneixement de terceres llengües, vam respondre, com sabeu, defensant la nostra autonomia amb el compliment d'allò que la normativa ens atorga, que és la capacitat de dissenyar els plans d'estudis sense interferències polítiques. I ens en vam sortir, perquè teníem la raó. Tampoc hem acceptat que la DGU ens dicti com ha de ser la política de promocions a catedràtic d'universitat. Ens vam oposar al seu intent de prioritzar les promocions del professorat laboral per davant del professorat funcionari, i vam fer que es retirés el text que es volia impulsar a través del Consell Interuniversitari de

Catalunya. Nosaltres mai no distingirem el professorat per la seva tipologia contractual, sinó únicament i exclusiva pels seus mèrits acadèmics contrastats i acreditats. Els mèrits són l'única unitat de mesura rellevant en el món científic, i tenen a veure ben poc, o gens, amb la tipologia contractual. Tots els nostres professors seran sempre tractats i valorats equitativament, respectant els drets que la llei els atorga.

Sense *autonomia financera*, difícilment la resta d'eixos d'autonomia universitària es poden posar en pràctica i, de vegades, hem de reconèixer que no són factibles a curt termini. La garantia més gran de la solvència econòmica de la Universitat descansa en la credibilitat que es generi de la gestió responsable dels recursos. I en el sector públic, del qual, com a universitat pública, formem part, la responsabilitat comporta complir les previsions de despesa i d'ingrés, els nostres pressupostos. No per caprici, sinó per la responsabilitat amb què ens devem a la societat que ens transfereix recursos i que ens exigeix, amb tot el dret, que els administrem amb cura i sensatesa. Perquè la Universitat no és la propietària dels recursos públics, és simplement qui els administra, i ho fa per fer realitat l'encàrrec que ha rebut d'oferir un servei públic de la més gran qualitat possible.

Partim d'una situació de llosa financera crítica, amb un dèficit acumulat que el 2011 era de 65 milions d'euros, una xifra que ofegava les finances de la Universitat Autònoma i posava en greu risc la seva salut econòmica. Hem estat capaços de controlar l'hemorràgia i el 2015, igual que el 2012, el 2013 i el 2014, la Universitat tancarà el seu exercici pressupostari sense desviar-se de les previsions fetes.

A més, haurem rescabalat més de 2 milions d'euros per l'efecte del Pla d'estabilitat pressupostària de 2012-2020, pla que estàvem obligats per llei a complir.

Del deute de la Generalitat amb la Universitat Autònoma, resultat dels impagaments de partides pressupostades pel Govern, que era de 62 milions d'euros el 2013, en el dia d'avui és de 40,6 milions d'euros (d'aquests, 27 de la SUR, 11,6 de l'AGAUR i 2 de la Generalitat). Hem recuperat molts milions, de manera que, també en aquesta coordinada, anem controlant les constants vitals de la institució i recuperant part de la liquiditat, que és tan necessària per al bon funcionament de la tresoreria de la Universitat. Disminuint les tensions de tresoreria que hem estat patint, aconseguim dues coses vitals i positives per a la Universitat: la primera és augmentar considerablement el marge de maniobra de la Universitat en relació amb el finançament a curt termini a través de pòlisses de crèdit i aconseguir-ho en un entorn socioeconòmic en què prestar a les institucions públiques no ha estat la prioritat de les entitats financeres, i l'altra és que, un cop reduïdes les necessitats de finançament creditici, la part que encara resulta necessària per afrontar correctament les oscil·lacions de temporalitat en els ingressos, i així poder ajustar correctament entrades amb sortides, ens costa cada vegada menys en concepte d'interessos. Cal dir també que la solvència pressupostària que demostra la Universitat és imprescindible per aconseguir la renovació tranquil·la de les pòlisses de crèdit que necessitem en el present i que la nostra universitat (n'hem de ser plenament conscients) seguirà necessitant en el futur.

Aquest increment de la solvència ha estat també reconegut per la Sindicatura de Comptes, que en el seu darrer informe de 2015 sobre l'agregat de les universitats públiques evidencia que la UAB ha estat la universitat de l'àmbit metropolità amb la correcció més gran dels romanents genèrics i negatius de tresoreria (quadre 50 de l'informe). Així, mentre que la UB i la UPF han aconseguit reduir els romanents genèrics en un 9 % i un 8 %, respectivament, i mentre que la UPC malauradament l'ha augmentat en un 14 %, la UAB ha assolit una reducció del 33 %, la més significativa de tot el sistema universitari, un element més i positiu en la línia d'anar recuperant i assegurant la solvència econòmica de la nostra universitat i posar les bases, a la vegada, per sortir de la fragilitat financera i aconseguir la consolidació econòmica com més aviat millor.

Sabem, però, que recuperar l'estabilitat no és suficient per superar les dificultats. Les millores, en infraestructures i funcionament, a les quals la comunitat universitària té dret i aspira exigeixen nous recursos. Aquests recursos, a curt termini, serà difícil que provenguin del sector públic. L'aposta per una universitat moderna, potent, dinàmica, oberta al món i internacionalitzada, i al servei de la nostra societat, requereix que els poders públics redefineixin les prioritats. Cal que les polítiques públiques estableixin estructures de llarga durada que no se supeditin a les conjuntures del moment.

Mentre això no passi, i mentre reclamem amb fermesa un canvi en les prioritats del Govern de Catalunya, no podem estar quiets, hem de seguir lluitant per trobar mecanismes de captació de recursos que ens permetin tirar endavant el nostre projecte universitari. Quant a recursos nous, fora del model de finançament, hem aconseguit per

segon any consecutiu una fita: un reconeixement parcial de les despeses de ciutat a les quals la nostra institució, a diferència de les universitats urbanes, ha de fer front. Aquestes despeses de ciutat són un llast que hem de suportar any rere any, per l'elevat cost d'oportunitat que representen. Ser una universitat de campus té un gran cost, i fins ara la nostra universitat mai no havia obtingut recursos per aquesta singularitat. Seguirem, doncs, insistint i persistint perquè, a poc a poc, els costos de ciutat siguin plenament reconeguts als pressupostos de la Generalitat, perquè aquesta demanda és justa i no hi renunciarem.

També seguirem consolidant la FUAB com a eina al servei dels objectius de la Universitat: una eina instrumental i a la vegada una eina proveïdora de recursos. Durant el 2015, i tal com hem estat fent des de l'inici del mandat, hem seguit les accions per aconseguir que la FUAB estigui alineada amb els objectius estratègics que marca la UAB. Hem reforçat i assegurat el control institucional i executiu de la FUAB per la UAB: la UAB encarrega i la FUAB executa.

Com sabeu, es va prescindir de la figura de director general i es va crear la figura d'adjunt a la Gerència de la UAB per a les Fundacions, per garantir la coordinació interna de tota l'estructura administrativa i de direcció executiva sota un únic paraigua, el de la Gerència, que actua com a executora única de les polítiques impulsades per l'Equip de Govern de la Universitat. Hem reduït, en conseqüència, els costos de l'estructura directiva.

S'han fet auditories per analitzar tots els ingressos i tots els costos, identificant-ne la procedència i el destí, de manera que finalment

disposem d'una fotografia ajustada de cadascuna de les entitats que configuren la FUAB. De resultes d'això, s'està progressant fermament a assegurar l'eficiència de totes les activitats, cercant sinergies entre aquestes i reconduint o directament eliminant aquelles que no assolixen el grau d'eficiència desitjat per justificar-ne la continuïtat. A títol d'exemple:

- S'han unificat les tres fundacions sanitàries en una única fundació i s'han pres les mesures necessàries per garantir-ne la viabilitat.
- S'han unificat les estructures de gestió de les tres escoles localitzades en l'edifici Blanc.
- S'ha eliminat la FEPSI i s'ha integrat la seva activitat dins de la FUAB pròpiament dita. El mateix s'està fent en aquests moments amb Serveis de Turisme i Hosteleria Campus, societat anònima, que és la cara institucional que dirigia l'Escola Universitària de Turisme i Direcció Hotelera.
- S'està reorientant el model de col·laboració entre l'Escola de Turisme i l'Hotel Campus, per incrementar la participació de l'alumnat i dels professionals de l'Hotel en les pràctiques i projectar el conjunt perquè esdevingui un referent en el sector. S'està en vies de tancar un acord per a un model definitiu de partenariat Hotel-Escola amb l'objectiu d'aconseguir la viabilitat econòmica de l'Hotel Campus.
- S'ha implantat el grau de Turisme en anglès, amb una primera entrada de 39 alumnes.
- S'han integrat sota una única direcció els programes Study Abroad i UAB Idiomes.

Tots aquests exemples d'accions concretes mostren el camí seguit per la UAB per enfortir el control institucional de la FUAB i per posar

les bases més sòlides i duradores possibles que permetin impulsar el creixement dels recursos que han de circular des de la FUAB cap a la UAB, perquè sigui la UAB qui els administri segons les seves pròpies prioritats polítiques i estratègiques.

Passo ara a comentar aspectes lligats a l'*autonomia acadèmica*, que mostra la capacitat de les institucions per definir la seva oferta formativa i atendre adequadament la demanda d'educació superior provinent de la societat. Com a universitat pública, a més, aquesta demanda de la societat s'ha d'atendre amb un principi bàsic, que és que som proveïdors d'un servei públic. Aquest servei ha de ser *viable*, ofert amb *eficiència* —per assolir els resultats acadèmics previstos en la planificació docent— i amb *equitat* —per garantir que la provisió del servei públic no resulti onerosa per a les famílies més necessitades.

Hem definit els paràmetres de la programació per aconseguir un desplegament de les titulacions que sigui *equilibrat* en relació amb els recursos de professorat disponibles, *racional* en el dimensionament dels grups, *coherent* amb el finançament rebut per la Universitat, amb *garantia* de qualitat homogènia en el servei a tots els estudiants, *compatible* amb el desenvolupament de l'activitat investigadora, i sota el principi d'*autonomia* dels centres —que són els que més coneixen la realitat de la seva docència i els que poden compassar adequadament i viablement les necessitats i les disponibilitats, dins del marc general de programació.

Pel que fa als màsters oficials, hem seguit defensant l'autonomia de la Universitat per programar màsters, al marge de la restricció que

marca la DGU d'un mínim de 20 estudiants d'accés per màster com a condició indispensable per aprovar-ne la programació. Hem aconseguit rebaixar aquesta xifra per potenciar els màsters amb indicadors de singularitat estratègica d'àmbits científics de la UAB i de continuïtat amb el doctorat com a fase superior de la formació universitària. Hem aplicat amb rigor la normativa pròpia de la UAB, cosa que ens ha permès justificar davant la DGU la idoneïtat de programes de màster que s'haurien d'haver suprimit seguint els paràmetres de la DGU per al conjunt del sistema. Aquest rigor ens ha permès tenir una oferta de màsters més rica, més sòlida i més adaptada al context específic de la UAB.

Els resultats que estem observant indiquen una resposta favorable a la nostra oferta de màsters, un bon senyal que els programes que oferim són coneguts i són atractius, especialment per als estudiants estrangers. Així, el nombre total d'estudiants de màster del curs 2015-2016 s'ha incrementat en un 29 % en relació amb el curs anterior, i d'aquest increment un 62 % correspon a estudiants estrangers, particularment als provinents de l'Àsia, d'Europa i d'Amèrica Llatina. Per primera vegada, superem el llindar del 40 % d'estudiants internacionals de màster, una xifra que cal saber, perquè és un molt bon indicador de la capacitat d'atracció dels nostres programes en l'arena internacional.

Sens dubte, oferim una programació en què usem els recursos públics amb rigor i responsabilitat, i que és atractiva internacionalment, com demostren les dades de matrícula que he esmentat.

La qualitat acadèmica és, avui dia, indestruïble de l'aposta que hem fet per dotar els nostres estudiants de competències i habilitats per promoure la seva ocupabilitat i la capacitació professional. A aquest efecte posem a la seva disposició un conjunt d'eines. És el cas de l'espai d'emprenedoria, que ha atès el 2015 un total de més de 1000 estudiants, o dels espais de cotreball, on s'han atès prop de 700 estudiants, o del conveni signat amb el Servei Català d'Ocupació, que ha permès fer arribar més de 200 activitats d'orientació professional a uns 5000 estudiants de la nostra universitat.

Tot aquest conjunt d'oferta acadèmica en format de servei públic docent, de grau i postgrau, està adreçat a un alumnat al qual s'ha exigint una contribució econòmica cada vegada més substancial a través de taxes i preus públics. Com a universitat hem introduït i defensat en les comissions del Consell Interuniversitari de Catalunya, constituïdes per avaluar les implicacions de possibles reformes en l'arquitectura de les titulacions, el concepte de preu únic per a grau i màster, perquè entenem que el procés formatiu és també únic i no hauria d'estar condicionat pel tipus de cicle.

La UAB està i estarà compromesa amb l'ajut econòmic dels estudiants. El programa Finestreta, de 300.000 euros, és un bon exemple de com la UAB respon a les necessitats sobrevingudes o d'emergència. Però no és l'únic programa de beques i ajuts als estudiants que finança la UAB. Així, el total de beques, ajuts i bonificacions en els preus és de prop de 14 milions d'euros, dels quals gairebé 10 són bonificacions de matrícula no compensades, és a dir, recursos aportats a la UAB que són assignats per cobrir les matrícules de tots els becaris de la UAB no cobertes pel Ministeri. A

grans trets, i perquè pugueu valorar el que significa, la xifra de recursos en ajuts de tota mena als estudiants és globalment similar al total de recursos de recerca captats en les convocatòries competitives del *Plan nacional de I+D* o de la Unió Europea. Aquesta aportació en ajuts i beques mostra quin és el compromís de la nostra universitat amb les polítiques d'equitat.

Garantir el servei d'educació docent superior requereix responsabilitat en l'ús dels recursos públics com a indicador d'*eficiència* i coresponsabilitat en el sistema d'ajuts com a indicador d'*equitat*. Ho hem fet i ho seguirem fent, per demostrar que no ens aturaran en el compromís indefugible de promoure l'autonomia acadèmica i defensar la missió de la universitat com a ascensor social.

Un dels aspectes en què el grau d'autonomia universitària ha estat més limitat, gairebé ofegat, per les accions legislatives i pressupostàries dels governs és el de la *gestió dels recursos humans*, que constitueixen el fonament en què necessàriament es construeix la institució universitària per poder desenvolupar el seu servei a la societat.

El 2015 finalment ha augmentat la taxa de reposició que imposa el Ministeri d'Hisenda, i ha passat del 10 % dels darrers anys al 50 % el 2015. Aquest canvi és benvingut però absolutament insatisfactori. La Universitat Autònoma i la resta d'universitats catalanes i espanyoles hem expressat sense descans davant el Ministeri i la Generalitat, en cada cas, el nostre desacord davant la fixació de qualsevol mena de taxa de reposició. La taxa de reposició ha de desaparèixer, perquè

és una limitació sense precedents a l'autonomia universitària. L'oferta pública d'ocupació de les universitats és consubstancial a l'exercici de l'autonomia universitària, i no pot estar restringida per criteris ad hoc de tipus *numerus clausus* aplicats a PDI i PAS. L'oferta pública d'ocupació és part inherent de la planificació de les universitats pel que fa al capítol I, una partida pressupostària que aprova el consell social de cada universitat i que està subjecta a un control de verificació i seguiment permanent de la Generalitat. Ho hem dit i repetit: no cal cap taxa de reposició per garantir el compliment dels objectius pressupostaris. La seva presència i la rigidesa aritmètica que imposa impedeixen resoldre els problemes més urgents. És un llast pernicios a la capacitat d'acció que necessita tenir la universitat.

La mateixa congelació pressupostària, d'altra banda, és un segon factor, possiblement més sibil·lí, que condiciona la capacitat d'acció de la Universitat, i per una raó també de caràcter aritmètic i que respon de manera molt estructurada a les característiques demogràfiques de la institució i a l'acumulació anual de millores salarials per l'efecte del pas del temps, que permet aconseguir més reconeixements acadèmics i professionals (més triennis, més quinquennis i més sexennis) i que anomenem *increment vegetatiu del capítol I*. Anualment representa més d'un milió d'euros de despesa nova de capítol I, per a la qual no hi ha cap injecció econòmica a través dels pressupostos, perquè estan congelats des del 2012, i per la qual rebem una pressió de contenció brutal — aquesta és la paraula apropiada— de part de la Intervenció General de la Conselleria d'Economia.

Malgrat aquesta situació d'atzucac diabòlic, resultat de la pressió interna que exerceix per raons d'estructura demogràfica l'increment vegetatiu sense aturador (i recordeu aquesta xifra: gairebé 4 milions d'euros d'increment vegetatiu en els darrers tres anys) i de la pressió externa que rebem de la legislació dels governs i la congelació pressupostària de capítol I en totes les administracions públiques, hem buscat totes les vies possibles per donar sortida a les necessitats més directes de la comunitat universitària. I ho hem fet sense posar en risc la solvència financera de la Universitat i respectant la sostenibilitat conjunta d'aquestes accions dins d'una política pressupostària global que ha de ser necessàriament viable.

Les dures restriccions en matèria de contractació de personal esmentades han tingut un efecte especialment dur en el col·lectiu del personal d'administració i serveis. Permeteu-me que us mencioni algunes dades: el 2012, en l'informe de liquidació pressupostària que enviem anualment a la DGU, hi constaven 1.842 efectius de PAS equivalents a temps complet. En el mateix informe de 2015, n'hi consten 1.736, és a dir, hem patit una pèrdua de 106 efectius a temps complet, com a conseqüència de la impossibilitat legal de reposar baixes. No oblidem que la taxa de reposició per al PAS ha estat del 0 % fins al 2015 inclòs, i que només ha canviat de cara a l'exercici pressupostari de 2016. Reivindicarem l'aplicació de la taxa de reposició màxima.

Aquesta impossibilitat de renovar plantilles ha generat com a segona i òbvia conseqüència un envelliment de la plantilla: el 2010 el 64 % del PAS tenia menys de 45 anys; actualment aquest percentatge s'ha reduït al 52 %. Això, en un escenari en què la ràtio de PAS equivalent

a temps complet respecte al PDI equivalent a temps complet és de 0,7, quan en les universitats de referència del nostre entorn aquesta ràtio se situa entre l'1 i l'1,7. El Consell de Govern ja s'ha pronunciat de manera explícita respecte a aquesta situació, reclamant a la Generalitat que adopti les mesures legislatives i pressupostàries adequades per aplicar de manera immediata una política de reposició de personal d'administració i serveis que respongui a les necessitats de les universitats i que possibiliti recuperar les pèrdues de capital humà acumulades en els darrers anys. I en un sentit similar, també ho ha fet la Mesa d'Universitats, amb un acord de 10 de novembre, signat per les gerències i els representants dels treballadors, en què demanen que, en el moment en què s'autoritzi les corresponents convocatòries d'oferta pública, es prevegi una taxa de reposició del 100 % també per al col·lectiu de personal d'administració, i serveis i que el Govern garanteixi la corresponent dotació pressupostària per fer-ho efectiu.

Malgrat aquest context de restriccions, que també ha impossibilitat implantar de manera efectiva una carrera professional per al PAS, l'actuació de l'Equip de Govern s'ha centrat a posar les bases per al desenvolupament d'una estructura de suport tècnic i administratiu més eficient i qualificada. Com a base d'aquest desenvolupament, hem complert fil per randa el compromís de permanència de tot el PAS interí de la UAB. Amb el mateix objectiu, s'està negociant amb la Junta de PAS funcionari la futura convocatòria d'accés a places de funcionari, quan finalment sigui possible desplegar una oferta pública. Així mateix, s'ha estabilitzat el personal d'administració i serveis amb finançament específic que complia els requisits necessaris. Fins a l'1 de desembre d'enguany, s'han passat a indefinits els contractes de

124 treballadors de finançament específic (capítol VI). En paral·lel, s'ha desenvolupat un pla formatiu, adreçat a tot el col·lectiu d'administració i serveis, encaminat a enfortir les competències pròpies de les diferents escales.

Sobre aquesta base, i preveient que la reversió de les restriccions actuals no tindrà efectes a curt termini, la Universitat ha de repensar el model organitzatiu de les estructures de suport tècnic i administratiu per tal d'optimitzar els recursos i assegurar que, malgrat les limitacions i en un context d'exigència i de control creixents, el servei de suport no solament es mantindrà, sinó que millorarà els nivells de qualitat que requereix l'activitat docent i investigadora de la nostra universitat. La proposta de reorganització que s'ha presentat als centres va en aquesta direcció: aconseguir un suport més tecnificat, més coherent, més eficient i més transversal per als destinataris de l'activitat universitària (els estudiants, els docents, els investigadors, els equips de direcció i de coordinació i, en definitiva, tota la comunitat universitària).

Aquesta millora, però, només serà possible amb una adequació dels perfils dels llocs de treball del PAS a les exigències d'una administració més àgil i orientada a les necessitats dels usuaris. Dit ras i curt: necessitem transformar les places de nivells bàsics perquè ens falten places d'administratius especialitzats i de gestió i de tècnics superiors. I estem convençuts que tenim el personal necessari i adequat per cobrir, amb la formació adient, aquests llocs, a mesura que els puguem anar requalificant i traient a concurs.

Un primer pas en aquest sentit és la convocatòria interna de promoció i, amb caràcter restringit, d'accés a escales que s'acaba d'aprovar a la Comissió d'Economia i Organització del passat dia 2 de desembre i que permetrà accedir a un màxim de 90 places d'administratiu des de l'escala auxiliar administrativa, a 37 places de gestió des de l'escala administrativa i a 5 places de tècnic superior des de l'escala de gestió, en un procés selectiu dissenyat per tal de cobrir aquestes places amb el personal més preparat i ben format, mitjançant unes proves que avaluin els coneixements necessaris, però també les competències, els valors i les actituds que volem que reuneixi el nostre personal d'administració i serveis.

Malgrat la llosa financera que representa la congelació pressupostària i l'increment vegetatiu, hem estat també proactius a l'hora d'atendre les necessitats més que justificades del nostre personal docent i investigador. Us mencionaré uns exemples que ho demostren.

— Hem complert el compromís d'estabilització de tots els lectors amb acreditació AQU (una acció que no han activat altres universitats).

— Hem establert un programa de retenció de talent adreçat als investigadors Ramón y Cajal i hem iniciat els concursos d'estabilització pels RyC amb acreditació I3.

— Hem incorporat, després d'un bon grapat d'anys sense fer-ho, fins a 30 nous lectors, tots amb compromís de permanència dins del model de carrera acadèmica de la UAB, sempre complint dels requisits d'acreditació externa i del control de qualitat intern (un

compromís de permanència que altres universitats de l'entorn no han assumit).

— Hem signat un acord per estabilitzar els falsos postdocs que comptin amb les acreditacions externes pertinents (no ens consta cap acord similar en la resta d'universitats catalanes).

— Hem mantingut el programa de sabàtics de gestió amb substitució, com a senyal de la importància que tenen per a la Universitat les tasques de direcció i com a element que permeti dignificar una dedicació amb responsabilitats elevades però amb reconeixement extern escàs.

— Hem estat actors impulsors i decisius per aconseguir l'acord en el Consell Interuniversitari de Catalunya sobre la millora salarial del professorat interí amb sexennis reconeguts durant l'etapa de lector.

— Hem mantingut tota la programació universitària dins de paràmetres de qualitat. Per exemple, hem promogut el desdoblament de grups en les matèries de Relacions Laborals o d'Economia, en què per manca de recursos no es podien fer els desdoblaments necessaris. En conseqüència, hem injectat recursos en els departaments amb més dificultats, per garantir la imprescindible qualitat i mantenir un principi que hem fet nostre, que és que tots els estudiants de la UAB han d'estar tractats similarment en el servei docent al qual tenen dret.

— Finalment, hem fet tots els passos per activar un programa de promoció a càtedres a través d'una oferta pública d'ocupació de la

mateixa Universitat Autònoma i assignant-hi de manera explícita una partida del nostre pressupost com a prova del compromís irrenunciable de l'Equip de Govern amb els acreditats. Volem recuperar el temps perdut en els darrers cinc anys de sequera, perquè és de justícia per al nostre professorat acreditat. Donarem sortida a les expectatives de promoció de manera ordenada, planificada i justa.

Estem convençuts que la millor política de protecció del talent científic productor de recerca és la que reforci i consolidi el nostre personal docent i investigador. Si la Universitat Autònoma ha avançat decisivament en la seva presència i reconeixement internacionals en els rànquings ha estat gràcies al volum i la qualitat de la nostra recerca, perquè la recerca constitueix l'indicador dominant per identificar i caracteritzar les universitats capdavanteres. Som per convicció i per praxi una universitat de recerca en el sentit internacional de la paraula.

Si som la primera i única universitat espanyola entre les 150 primeres del món en el rànquing THE és gràcies al nostre personal. Si estem en la posició 10 del món entre les universitats de menys de 50 anys del rànquing QS és gràcies al nostre personal. Si som la universitat de l'Estat amb més rendiment normalitzat segons l'informe CYD és gràcies al nostre personal. Si som una de les dues úniques universitats de l'Estat amb el segell EURAXESS atorgat per la Unió Europea és gràcies al nostre personal. Si hem estat l'única universitat de l'Estat seleccionada en el darrer programa COFUND de la UE és gràcies al nostre personal.

Les polítiques de promoció del talent, que són la peça més essencial per definir una universitat moderna en el context internacional en què es desenvolupa la ciència i l'educació superior, han d'anar acompanyades de visibilitat internacional. No només hem de *ser* sinó que també hem de *ser-hi*. Hem de ser constants per seguir reforçant institucionalment la marca UAB també a escala internacional. Així, a partir d'aquest any la UAB presidirà l'ECIU, l'European Consortium of Innovative Universities. I seguirem sent agents actius en la resta de xarxes internacionals en què participem i seguirem promovent convenis bilaterals amb universitats internacionals, perquè els nostres estudiants es puguin beneficiar d'una extensa xarxa de centres per desenvolupar les seves estades formatives, de grau o de postgrau, i perquè el nostre personal pugui fer-hi visites de recerca o de caràcter professional. La visibilitat internacional de la UAB és, per tant, imprescindible per consolidar aquesta xarxa internacional. La ciència no té fronteres, ho sabem, i la UAB capdavantera que volem seguir sent tampoc pot tenir fronteres; així ho creiem i així ho posem en pràctica.

Si volem atraure talent d'arreu, però també ser capaços d'exportar talent, hem de seguir jugant en la primera divisió de la ciència i del coneixement. I aquesta visió no pot ser només un desig, ha de formar part de la nostra obligació i responsabilitat com a institució pública.

La Universitat té la responsabilitat de posar les bases perquè tot el seu personal pugui tenir expectatives de promoció i de millora, i és ben clar que aquestes legítimes expectatives individuals s'han de correspondre i adequar a les necessitats de la institució, que estan subjectes als canvis permanents de tot tipus als quals ens enfrontem.

Alguns són resultat de la preeminència de les noves tecnologies en totes les modalitats de treball, altres responen a l'ecosistema internacional, que és el terreny de joc de totes les universitats que volen ser capdavanteres, altres són conseqüència de la complexitat creixent dels requeriments administratius externs en convocatòries de recerca, per exemple, i altres provenen dels nous marcs legislatius que hem de complir i que impulsaran una profunda modificació de les maneres més habituals de treballar (la Llei de transparència és l'exemple paradigmàtic més recent).

Els canvis de tota mena als quals està subjecta la Universitat requereixen noves habilitats, adaptabilitat i formació, i flexibilitat estructural en la resposta organitzativa. El món no és estàtic i la Universitat ha de respondre àgilment a les noves exigències professionals per seguir proveint el seu servei amb la màxima qualitat possible. El canvi no ens demanarà permís, simplement tindrà lloc. La nostra responsabilitat és no caure en un conformisme acomodat. Hem de ser conscients de quina és la dinàmica que guia l'evolució de la institució, perquè, en cas contrari —que ningú s'enganyi— les forces del canvi no tindran pietat de nosaltres.

A aquest efecte, necessitem seguir comptant amb allò que ha caracteritzat la nostra universitat al llarg dels anys: un personal, PDI i PAS, compromès amb la institució, i a la vegada una institució compromesa amb el seu personal. En aquest doble compromís tots hi sortirem guanyant, perquè és una suma de compromisos que sens dubte genera valor amb un efecte multiplicador.

Hem de seguir reivindicant el paper de creació de valor social que té la universitat, hem de convèncer els governs que la universitat és una de les eines més potents per construir un futur millor. Perquè això sigui possible, hem d'explicar als governs que han d'apostar per la universitat perquè és un dels actius més preuats que té la societat, i perquè és una aposta pel futur; els hem d'exigir que prioritzin la universitat com una inversió (que és una visió que ens projecta cap al futur) i no com una despesa (que només és un reflex del passat). Hem de reclamar als governs un tracte lleial, que permeti desenvolupar l'autonomia de les universitats sense restriccions ni sorpreses, en justa correspondència amb el comportament lleial que han tingut les universitats amb el Govern de Catalunya quan els ha demanat de ser solidàries amb les dificultats del país. I sí, diguem-ho clar, hem estat prou solidaris en els moments més difícils de la crisi econòmica. I sí, hem patit les polítiques d'austeritat, i ara toca demanar-ne la reversió un cop es comencin a superar els estralls de la crisi.

Les nostres demandes, no cal dir-ho, s'han de formular des de la imprescindible coresponsabilitat, perquè la universitat és de tots i a tots ens devem. Podrem exigir si som autoexigents. Podrem reclamar si demostrem sense ambigüitats que la feina feta no només és necessària, sinó que també és socialment útil com a instrument de progrés.

En aquesta quàdruple missió de la universitat —recerca i creació de nous coneixements, docència avançada i transferència de coneixement al capital humà, transferència tecnològica i social per fomentar el progrés de la societat i, finalment, compromís de servei

públic per al benefici del conjunt de la societat—, la UAB ha estat i continuarà estant sempre a primera línia.

Gràcies a tots per la vostra atenció.